

dygtig Mand, at han slet ikke behøvede nogen Medhjælper. Naar en Minister kommer ind i den nye Stilling, og Departementschefen indstiller en Sag til ham, kan han ikke domme om, hvorvidt det er rigtigt, hvad der indstilles til ham, om det meer eller mindre er gaaet ud fra gamle eller nye Grundsætninger, og dette er ogsaa blevet indrømmet af den ærede Minister. Han sagde, at vi sigtede vel ikke her til foregaaende Tilfælde, og han tilføiede, at han ikke har mærket til Sigt, men der er heller Ingen, som har havt Tanke derom. Hvad man taler om, er Forholdene, som de efter al rimelig menneffelighed kunne være, og Enhver maa indrømme, at de Grunde, man anfører, virkelig ere tagne fra Betragtningen af Menneskenes Besskaffenhed i det Hele. Hvorledes kan man da sige til os, at vi ikke paapege bestemte Tilfælde? Seg siger, at man kunde tænke sig, at der i et Ministerium var ansat en Departementschef, som havde en vis bestemt Farve, og at der kom en Minister, som havde en anden, modsat politisk Farve, da kunde denne ikke altid vide, om Departementschefen betjener ham tro. — Dernæst kan man heller ikke vide, om ikke Benstab og Omgang med en anden tidligere Minister, der har ansat ham i Stillingen, men som maa ansees for en politisk Modstander af den nye, mange Gange foranledige, at den afgaaede Minister faaer mange Ting, at vide, som det ikke tjener den, der er Minister, at han faaer at vide. En Departementschef er et Menneske som enhver Anden, og det kan overmaade let skee, at den afgaaede Minister kan vide bedre Besked om, hvad der foregaaer i Ministeriet, end den Minister, der sidder ved Roret. Desuden er det noget ganske Andet, naar en Minister skal optræde som bestemt handlende og give en Mand Afsted, naar han er kongelig udnævnt og pensjonsberettiget, end naar Ministeren træder til med frie Hænder og kan vælge sin nærmeste Raadgiver, hvor han vil. Dette Sidste kan Ministeren let gjøre, uden at

Nogen kan beklage sig, men skal han først gjøre det afgjørende Skridt og indstille Departementschefen til Kongen til Afstedigelse, fordi han ikke troer at kunne være tjent med ham i denne Stilling, hører der en ganske anden Bestemthed og Kraft dertil hos en Minister end i det første Tilfælde; det kunde vel være, at mange Ministre vilde savne det Mod, jeg her sigter til. — Seg har ikke, som den ærede Ordfører sagde, laant denne Tanke fra noget andet Sted. Den ærede Ordfører kjender naturligviis ligesom mange af de ærede Medlemmer og den ærede Minister andre Landes Indretninger saa noie, at de som Sagtyndige kunne troe, at vi Lægsfolk, naar vi undertiden komme til at fatte en Tanke, som vi slet ikke vide har existeret andensteds, have laant den, og kunne sige: Den har Du der og derfra, uagtet man er ganske fremmed derfor. Den Indvending, at man i England har en administrativ Embedsmand ved Siden af, kan altsaa ikke anføres; jeg har ikke villet efterligne England, men jeg har villet have Noget, der er passende for Danmark. Den ærede Minister har derfor ikke sagt noget Stort, da han yttrede, at det eneste Sted, hvor man havde noget Saadant, var Grækenland; thi den ærede Minister vil indrømme, at der er Meget, som ikke kan gaae i Grækenland, men som dog kan gaae her, og jeg antager ikke, at han vil opstille den Sætning, at, hvad der ikke kan gaae i Grækenland, heller ikke kan gaae her. Disse Sammenligninger med England og Grækenland kunne altsaa ikke anføres imod mig; jeg holder mig til, hvad jeg anseer for brugeligt og praktisk her i Danmark, og lader andre Lande sørge for sig selv. Seg har ikke i mit Liv havt Leilighed til at lære andre Landes Forhold saaledes at kjende, at jeg kan laane derfra. — Den ærede Minister sagde, at Udvalget iaar havde høret meget strengere end Udvalget ifjor, og det er sandt, men dersom Ministeren ikke kan faae sine Lønningslove ud denne Gang, antager jeg, at Udvalget bliver endnu strengere